

кога духътъ на една голѣма, значителна епоха се търси днесъ въ творчеството, идеитѣ и ентузиазма на нейнитѣ най-крупни представители, прѣки двигатели на събитията и на умствения и социалния напредѣкъ. И ако възраждането на Германия напр. ни се разкрива най-живо въ биографиитѣ на мъже като Щайнъ, Йоркъ, Гнайзенау или Вилхелмъ Хумболдтъ, българското възраждане добива своя обликъ за мисълта и въображението ни чрезъ внушителнитѣ образи на Неофита Бозвели, Априлова, Илариона Макариополски, Раковски, по-рано, и на Славейкова, Друмева, Каравелова, Ботева и други, по-късно. Тъкмо тукъ, на предѣла между дветѣ тѣзи редици български мъже, и тѣсно свързанъ съ тѣхъ, стои нашиятъ Селимински. Възприелъ завети и сподѣлилъ идеали на първитѣ, той подготвя развоя на вторитѣ, съчетавайки въ своята дейность и въ своята проповѣдь най-благороднитѣ и възвишени домогвания на съвременницитѣ си. Да се очертае тази дейность, върху фона на една лична сждба, тѣй занимателна сама по себе си, и да се разнищи сложната идейна тъканъ на една проповѣдь, която и днесъ ни поразява съ дълбочината на вѣрата си и оригиналността на стила си, се явяваше безусловно наложителна задача. Ето защо следъ опититѣ си върху Неофита Бозвели, Василъ Априлова, Илариона Макариополски и Георги Раковски, апостоли на възраждането въ неговата решителна фаза, най-естествено и необходимо бѣше за менъ да предприема и този опитъ върху тѣхния сподвижникъ, сждо голѣмъ ликъ въ „епопеята на забравенитѣ“, д-ръ Иванъ Селимински.

Приятенъ дългъ ми е, при завършване на труда си, да изкажа сърдечна благодарность къмъ приятеля си Борисъ Аневъ, директоръ на Придворната печатница, безъ чието съдействие бѣ съвсемъ невъзможно да се яви на свѣтъ още сега тази книга. Трѣбва да благодаря все тѣй искрено и на другъ добъръ приятель, г. инженеръ Никола Селимински, който следѣше съ жива радостъ вървежа на моитѣ проучвания върху знаменития неговъ прадѣдо и който ми услужваше съ готовность навредъ, гдето това бѣше необходимо. Най-сетне дължа благодарность и на двамина по-млади мои сътрудници, г-да Александъръ Бурмовъ и Симеонъ Бояджиевъ, студенти въ Университета, които ме подпомагаха при водене на коректуритѣ.